

τὸ σπῖτι ἀπόβολα Πελοπν. 2) Μακρὰν τοῦ κέντρου, ἀπό-
κεντρα Πελοπν. : Τὸ χωράφι μου εἶναι ἀπόβολα.

ἀποβολαρεᾶ ἐπίθ. θηλ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβολή και τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρεᾶ, δι' ἣν ἰδ. -άρις.

Ἡ προώρως τίκτουσα, ἀποβάλλουσα πρὸ τῆς ὥρας
τοῦ τοκετοῦ, ἐπὶ αἰγός.

***ἀποβολεύομαι**, ἀπουβουλεύομαι Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβολή.

Ἀποβάλλω, ἐκτιτρώσκω, ἐπὶ ἐγγύου γυναικός : *Αὐτὴ
ἢ γ'ναῖκα ἀπουβουλεύει.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6.

ἀποβολή ἡ, κοιν. ἀπουβουλή βόρ. ἰδιώμ. ἴποβολή
Εὔβ. (᾽Ορ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποβολή.

1) Ἀποπομπή, ἀπομάκρυνσις συνήθως εἰς τὴν σχολικὴν
γλῶσσαν ἐπὶ μαθητῶν τιμωρουμένων δι' ἀποβολῆς ἐκ
τοῦ σχολείου κοιν. : *Τιμωρήθηκε μὲ ἀποβολή τρεῖς μέρες*
᾽Οποῖος καπνίσῃ θὰ τιμωρηθῇ μ' ἀποβολή. 2) Πρόωρος
τοκετός, ἐκτρώσις φυσικὴ ἢ τεχνητὴ κοιν. : *Ἐκανε-ἔπαθε*
ἀποβολή. Πέθανε ἀπάνω 'ς τὴν ἀποβολή. *Ἐκαμε τρεῖς γέννες*
καὶ θυὸ ἀποβολές. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόβαλμα 3. β) *Μετων.*
μικρόσωμος, νανοφυῆς καὶ εἴτα ἀνάξιος λόγου,
ἀσήμαντος, ἐπὶ ἀνθρώπου Σῦρ. : Νὰ χαθῇς, ἀποβολή!

3) Ἴχνος διαβάσεως, οἷον περιτίττωμα Κρήτ. — Λεξ.
Βλαστ. 343 : *᾽Ο σκύλλος ἤρε δὴν ἀποβολή τοῦ λαγοῦ Κρήτ.*
Ἐχασα τὸ ἀποβολές τοῦ λαγοῦ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κ' ἐκεῖνος ἐλογάριασε τοὶ μέρες ἄπον λείπει,
τὸ ἀποβολές μου ζύγωνεν, ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει
(ζύγωνεν=ἐδίωκε, παρηκολούθει, βρίσκει=εὐρίσκει) αὐτόθ.

Σὰ δὲ λαγωναρόσκυλλο τὸ ἀποβολές μου βρίσκει
αὐτόθ. Συνών. ἀπαλλαγή 3. 4) Ἡ Τετάρτη καὶ
Παρασκευὴ τῆς κρεοφάγου ἐβδομάδος Σῦμ. 5) Ἡ Δια-
καινίσμιμος ἐβδομάς Σῦμ. : *Σήμερο τρώγουν κρεᾶς, γιατί*
'ναι-ν-ἀποβολές. 6) Αἱ μεταξὺ Χριστουγέννων καὶ Θεο-
φανείων ἡμέραι Σῦμ. Συνών. δὼ δεκάημερο.

***ἀποβολιάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποβολιάρικο Χίος

Ἐκ τῆς φρ. ἀπόβολῆς, δι' ἣν ἰδ. βολή, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

᾽Ο ἄνευ διαλογῆς συλλεχθεὶς, ἐπὶ μαστίχης : *Ἀποβολιάρ-*
ικο εἶν' τὸ μαστίχι (δὲν ἔχουν διαλεχθῇ οἱ μικροὶ ἀπὸ τοὺς
μεγάλους βώλους).

ἀπόβολο τό, Κάμπ. ἀπόβουλον Θράκ. (Μάδυτ.) ἀπόολο
Κάμπ. ἀποβόλι Κάμπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐδ. ἐπίθ. ἀπόβολον. Πβ. Ἡσυχ. «ἀπό-
βολον» ἀποβεβλημένον».

1) Βόσκημα ἀσθενὲς ἀποχωρισθὲν τοῦ ποιμνίου καὶ
ἀπομονωθὲν μέχρι θεραπείας Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Πληθ.,
τὰ ἀποχωριζόμενα κατὰ τὸ σβάρνισμα τῶν ἀγρῶν χόρτα,
πετράδια κλπ. Κάμπ.

ἀποβόρι τό, σύννηθ. ἀπόβορο Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. βορέας. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν ἰδ. ἀναβόρι.

᾽Ο ἐλαφρὸς βόρειος ἄνεμος ὁ ἐπιπνέων μετὰ τὴν παῦσιν
σφοδρου τοιούτου σύννηθ. : *Φυσᾷ ἕνα εὐχάριστο καὶ δροσερὸ*
ἀποβόρι. Μὲ τ' ἀποβόρι ἔχομε δροσιά. Εἶναι καλὸς καιρὸς γιὰ
ταξίδι, ἀποβόρι! Πάμε νὰ παρῆψουμε τώρα ποῦ 'ναι ἀποβόρι.

ἀποβορίζω Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βορίζω.

Κατὰ γ'. πρόσωπ., φυσᾷ ἡπιώτερον ὁ βορεᾶς.

ἀποβορισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβορίζω.

Παῦσις τοῦ βορείου ἀνέμου : *᾽Σ τὸν ἀποβορισμὸ ἐχλιδάθην*
ὁ κόσμος (ἐχλιδάθην = ἐξεστάθη πως).

ἀποβοσκιση ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. 230

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποβοσκιστός.

Ἡ ριπτομένη χαμηλὰ ὥστε κατὰ τὴν φορὰν τῆς νὰ
ἀπέχη ὀλίγον μόνον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ
πέτρας ριπτομένης κατ' ἰδιάζοντα τρόπον ὑπὸ τῶν ποι-
μένων.

ἀποβοτανίζω Θήρ. Πόντ. (᾽Οφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βοτανίζω.

Τελειώνω τὸ βοτανολόγημα, ἤτοι τὸν καθαρισμὸν
ἀγροῦ ἢ κήπου ἀπὸ τῶν ἀγρίων καὶ ἀχρήστων χόρτων.

ἀποβοτάνισμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβοτανίζω.

Ἡ ἐκρίζωσις τῶν ἀγρίων χόρτων ἀπὸ τινος ἐσπαρμέ-
νου ἀγροῦ.

ἀποβουβαίνω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βουβαίνω.

Κάμνω τινὰ νὰ βουβαθῇ, νὰ χάσῃ τὴν ὁμιλίαν του καὶ
μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἐνεός, ἐμβρόντητος, κατα-
πλήττω τινὰ : *Μόλις τ' ἄκουσε, ἀποβουβάθηκε!* (ἔμεινε
ἐμβρόντητος) πολλαχ.

ἀποβούλλω τό, ἀμάρτ. ἀποβούλλωμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουλλώνω.

Ἀποσφράγις : *Τοῦ χαρτί' τ' ἀποβούλλωμαν* (ἀποσφρά-
γις ἐπιστολῆς).

ἀποβουλλώνω Κρήτ. Μύκ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπο-
ουλ-λώνω Κάμπ. Κάσ. Μετοχ. ἀποβουλλωμένος Πελοπν.
(Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βουλλώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὴν σφραγίδα, ἀποκαλύπτω, ἀποσφραγίζω
Πόντ. (Τραπ.) : *Ἀπεβούλλωσα τὸ γράμμα κ' ἐδέβασα.* 2)
Τελείως φράττω, πληρῶ τι, καταλαμβάνω τι ἐξ ὁλοκλήρου,
ἐπὶ μέλιτος τὸ ὅποιον ὑπερπληροῖ τὴν κυψέλην Κάμπ. :
Ἄσμ.

Ἐγὼ 'μαι τὸ ψηλὸ βουνὶ ἀπὸ τὸ λέν ᾽Ορκίλλι,
ἀπὸ 'χ' ἔρεικες τοῦ μελιτοῦ τοῦ ἀποουλ-λωμένου
(ἔρεικες = ρεΐκια). 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐπιτρέπω νὰ σχη-
ματισθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου τύπος βούλλας, ὑποχωρῶ,
ἐπὶ μαλακῆς ἐπιφανείας (περὶ τῆς σημ. ἰδ. καὶ J Kalitsuna-
kis Mittel-neugr. Erklär. 24) Κρήτ. : *Ἐξεράθηκε δὲ ψωμί*
καὶ δὲν ἀποβουλλώνει ἡ πέτσα του (εἰς τὴν διὰ τοῦ δακτύλου ἢ
ἄλλως πως ἰσχυρὰν πίεσιν δὲν ὑποχωρεῖ ἡ ἐπιφάνειά του).
Τὸ ψωμί δὲν ἀποβουλλώνεται. 4) Μέσ. βουλλώνω τὸ στόμα
μου, σιωπῶ Κάσ. : *Ἀησ' τ' ἀφτιά σου πίσω ν' ἀκούσης τί 'ὰ*
σοῦ λένουσι τὸ ἀποουλ-λώσου (ἄησ' = ἄφησε). 5) Μεταφ.
ἐξαπατῶ τινα Μύκ. : *Ἀποβουλλῶν' τὸν δεῖνα τσαὶ στρέφεται*
(ἐπιστρέφει). Ἡ μετοχ. ἀποβουλλωμένος = περικυλισμένος,
ἐγκεκλεισμένος που Πελοπν. (Βούρβουρ.) : Φρ. *Ἀπομόνα-*
χος κὶ ἀποβουλλωμένος νὰ εἶναι! (ἄρά).

ἀποβουλ-λωτός ἐπίθ. Κάμπ. ἀποουλ-λωτός Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουλλώνω.

᾽Ο οἰονεὶ βουλλωμένος, ὑπερπλήρης, ἐπὶ κυψελῶν κατα-
μέστων μέλιτος : *Τὸ σμηνάρι εἶν' ἀποουλ-λωτό* (σμηνάρι
= κυψέλη).

